

LA MIRADA DEL BISBE

La consistència de la pregària

Aquest diumenge 15 de juny celebrem la Jornada *Pro Orantibus*, sota el lema **Pregar amb fe, viure amb esperança**. Vull oferir aquestes línies per evocar la vida i el testimoni de la germana Regina Goberna, que va saber fondre l'oració, la comunitat i el treball manual en una mateixa ofrena d'amor i silenci.

La vida cristiana, com la ceràmica, comença amb una massa informe d'argila. El ceramista, amb paciència i amor, modela aquella matèria tova i aparentment vulgar, i li dona forma. Així també Déu modela l'esperit de qui es deixa fer: la vida contemplativa és, en aquest sentit, un deixar-se fer constant. La germana Regina ho explicava amb serenor: «La pregària és posar-se a les mans del Pare, com argila tova, perquè Ell en faci el que vulgui.»

Una vegada l'argila ha estat modelada, cal que entri al forn. Aquest és el moment de la fe, on tot sembla cremar-se, on la fragilitat pot trencar l'obra si no ha estat ben treballada. En la vida del cristià, i especialment en la vida monàstica, hi ha forns silenciosos: la soledat, la prova, el dubte, la repetició aparentment inútil. Però, és allà on es consolida la forma, on el cor s'endureix en la fidelitat. Per la germana Regina, el forn no era un enemic, sinó una etapa necessària. «Sense la cocció, l'obra no té consistència», deia. Així també

l'oració perseverant, encara que sovint no porti emocions visibles, és la que dona solidesa a l'ànima.

El procés de l'esmatat és potser el més misteriós. Es cobreix la peça amb una capa opaca, que sembla bruta, grisenca... i només després de tornar al forn apareix la lluminositat, la brillantor inesperada. És l'esperança cristiana, que no és ingenuïtat sinó fruit del foc i la fe. Com l'esmat, la gràcia de Déu transforma allò aparentment ordinari en una cosa resplendent.

La germana Regina jugava amb colors i textures, però sempre amb humilitat. «És l'Esperit qui pinta», deia, sabent que la mà del ceramista només acompanya una obra més gran.

En un món que sovint valora només l'eficiència i el soroll, la vida contemplativa ens recorda que la pregària sosté el món, com el forn consolida la ceràmica, com l'esperança sosté l'esperit humà. Déu Pare pot fer de nosaltres una obra bella, si ens deixem modelar per les seves mans, el Fill i l'Esperit Sant.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Que n'és de fàcil afirmar: Jo soc jo. Tots ens hem definit així, algun cop. És la distinció més bàsica que aprenem des de petits, el jo, el tu i el nosaltres. Així ens definim. Però ja, de seguida, ens adonem que depenem d'altres. I a mida que anem creixent i anem aconseguint autonomia i, fins i tot, independència, mantenim uns lligams, o els creem, que ens condicionen i ens identifiquen. Ben sovint som en funció d'un altre: pares de, fills

LA MIRADA DEL OBISPO

La consistència de la oració

Este domingo de 15 junio celebramos la Jornada *Pro Orantibus*, bajo el lema **Orar con fe, vivir con esperanza**. Quiero ofrecer estas líneas para evocar la vida y el testimonio de la hermana Regina Goberna, que supo fundir la oración, la comunidad y el trabajo manual en una misma ofrenda de amor y silencio.

La vida cristiana, como la cerámica, empieza con una masa informe de barro. El ceramista, con paciencia y amor, modela aquella materia blanda y aparentemente vulgar, y le da forma. Así también Dios modela el espíritu de quien se deja hacer: la vida contemplativa es, en este sentido, un dejarse hacer constante. La hermana Regina lo explicaba con serenidad: «La plegaria es ponerse en manos del Padre, como barro blando, porque Él haga lo que quiera.»

Una vez el barro ha sido modelado, hace falta que entre al horno. Este es el momento de la fe, donde todo parece quemarse, donde la fragilidad puede romper la obra si no ha estado muy trabajada. En la vida del cristiano, y especialmente en la vida monástica, hay hornos silenciosos: la soledad, la prueba, la duda, la repetición aparentemente inútil. Pero, es allá donde se consolida la forma, donde el corazón se endurece en la fidelidad. Por la hermana Regina, el horno no era un enemigo, sino una etapa necesaria. «Sin la cocción, la obra no tiene consistencia», decía. Así también la oración perseverante, aunque a menudo no lleve emociones visibles, es la que da solidez al alma.

El proceso del esmaltado es quizás el más misterioso. Se cubre la pieza con una capa opaca, que parece sucia, grisácea... y solo después de volver al horno aparece la luminosidad, la brillantez inesperada. Es la esperanza cristiana, que no es ingenuidad sino fruto del fuego y la fe. Como el esmalte, la gracia de Dios transforma aquello aparentemente ordinario en una cosa resplandeciente.

La hermana Regina jugaba con colores y texturas, pero siempre con humildad. «Es el Espíritu quien pinta», solía decir, sabiendo que la mano del ceramista solo es mano prestada para una obra más grande.

En un mundo que a menudo valora solo la eficiencia y el ruido, la vida contemplativa nos recuerda que la plegaria sostiene el mundo, como el horno consolida la cerámica, como la esperanza sostiene el alma humana. Dios Padre puede hacer de nosotros una obra bella, si nos dejamos modelar por sus manos, el Hijo y el Espíritu Santo.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Arrenca el Servei de Migracions i Interculturalitat de la CET

La Casa de l'Església ha acollit recentment la primera trobada del Servei de Migracions i Interculturalitat de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) amb els delegats i referents de la pastoral amb persones migrades i interculturalitat de les diòcesis amb seu a Catalunya. Aquesta primera trobada ha estat promoguda pel bisbe Xabier Gómez, encarregat del Servei de Migracions i Pastoral Intercultural i del Secretariat de Pastoral Obrera de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Durant la trobada s'ha posat sobre la taula la importància d'aquesta pastoral i de vetllar per un llenguatge inclusiu que acabi amb el «nosaltres i ells». A més, cada diòcesi ha de caminar cap a un projecte adaptat a la seva realitat, ha destacat el bisbe Xabier. Com a element cabdal també cal treballar per evitar confondre integració amb «assimilació» per aconseguir noves síntesis culturals.

Una altra de les qüestions que s'ha abordat és la importància que hi hagi un projecte i equip a tot el territori de les respectives diòcesis. I el més important és que ara es comencin a fer projectes sobre la realitat dels migrants des d'una perspectiva diocesana ja que fins ara es feien accions però tot quedava molt dispers.

El Servei de Migracions i Interculturalitat de la Conferència Episcopal Tarraconense està format per delegats i membres dels equips diocesans d'aquesta pastoral.

En alguns casos, com Solsona i la Seu d'Urgell, aquest servei és nou. El Bisbat de Girona té previst nomenar aviat el seu delegat corresponent.

Càritas Sant Feliu reconverteix el Centre Abraham

Trobada dels responsables d'Ecoparròquies

Els responsables d'algunes parròquies de la diòcesi de Sant Feliu, que treballen inspirats en l'encíclica *Laudato Si'* del papa Francesc, s'han trobat a la Casa de l'Església. Precisament, el passat mes de maig s'han complert els deu anys d'aquest text en què el papa Francesc apostava per la cura de la casa comuna.

A la trobada va assistir Maria Bargalló, vicepresidenta de Justícia i Pau i coordinadora del projecte Ecoparròquies Solidàries. Entre els acords presos destaca l'impuls de la xarxa ecoparròquies a la nostra diòcesi i donar a conèixer una guia de bones pràctiques sobre què és i com començar a ser una ecoparròquia. D'aquesta manera es vol animar a les parròquies que fins ara no s'han sumat al projecte per tal que s'hi adhereixin.

El grup motor que donarà a conèixer aquesta iniciativa destaca que no es tracta d'una moda ecologista sobre la natura sinó que és, en paraules del papa Francesc, una ecologia integral que té en compte el clam de la terra i els pobres i és una dimensió fonamental de l'Evangeli.

Les parròquies que han estat presents en aquesta trobada de responsables d'Ecoparròquies han estat les de Piera, Corbera, Sant Andreu de la Bar-

ca, Vilafranca, Vilanova i la Geltrú, el Prat, Sant Joan Despí, Castellbisbal, Molins de Rei i Sant Feliu de Llobregat.

«Som Missió», lema de l'Assemblea laical

S'acosta la data de l'Assemblea laical que tindrà lloc el 21 de juny al Parc Sanitari de Sant Joan de Déu de Sant Boi de Llobregat.

Dos-cents participants es preparen per a un moment de sinodalitat promovent la comunió, participació i missió a l'Any Jubilar de l'Esperança per impulsar la fonamental missió del laicat.

El lema de la trobada serà «Som Missió», que ens convida a entendre i trobar el nostre important paper com a laics a la diòcesi. S'està fent un ampli i intens treball preassembleari on els laics reflexionen sobre la pregunta «Com fer que sigui l'hora dels laics a la diòcesi?». La reflexió s'aportarà a l'assemblea per analitzar i valorar

els resultats sorgits a cada arxiprestat.

Durant l'Assemblea laical es presentarà el projecte Horitzó Sant Feliu 2035 per visualitzar un model d'atenció pastoral i d'organització estructural diocesana a deu anys vista, incorporant aportacions i reflexions de tot el poble de Déu de Sant Feliu de Llobregat. Esperem que sigui una primera trobada en aquesta nova etapa, esperant noves passades per caminar junts posant en pràctica les experiències sorgides a l'Assemblea.

Miguel Àngel Parejo

Coordinador de la comissió organitzadora de l'Assemblea Laical

El teu donatiu amb un clic

Envia aquest codi a través de l'app mòbil de Bizum i fes un donatiu al Bisbat de Sant Feliu

Una manera àgil, ràpida i còmode...

També pots col·laborar pel canal Dono a mi Iglesia:
<https://www.donoamiiglesia.es/san/Home#!/> (en català)

AGENDA

- **Diumenge 22 de juny, a les 19 h**, el bisbe Xabier presideix l'Eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç en la Solemnitat del Corpus Christi.
-

La Santíssima Trinitat (C)

COMENTARI

► Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 8,22-31)

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era; quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

► Salm responsorial (8)

R. *Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!*

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, / la lluna i els estels que hi heu posat. / Jo dic: Què és l'home, perquè us en recordeu? / Què és un mortal, perquè li doneu autoritat? R.

Gairebé l'heu igualat als àngels, / l'heu coronat de glòria i de prestigi, / l'heu fet rei de les coses que heu creat, / tot ho heu posat sota els seus peus. R.

Ramades de bous i ovelles, / fins i tot els animals de la selva, / l'ocell que vola i els peixos del mar, / i tot el que segueix els camins dels oceans. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-5)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 16,12-15)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

► Lectura del libro de los Proverbios (Prov 8,22-31)

Así dice la Sabiduría de Dios: «El Señor me creó al principio de sus tareas, al comienzo de sus obras antiquísimas. En un tiempo remotísimo fui formada, antes de que la tierra existiera. Antes de los abismos fui engendrada, antes de los manantiales de las aguas. Aún no estaban aplomados los montes, antes de las montañas fui engendrada. No había hecho aún la tierra y la hierba, ni los primeros terrones del obre.

Cuando colocaba los cielos, allí estaba yo; cuando trazaba la bóveda sobre la faz del abismo; cuando sujetaba las nubes en la altura, y fijaba las fuentes abismales; cuando ponía un límite al mar, cuyas aguas no traspasan su mandato; cuando asentaba los cimientos de la tierra, yo estaba junto a él, como arquitecto, y día tras día lo alegraba, todo el tiempo jugaba en su presencia: jugaba con